

Arrest

**nr. 118 523 van 6 februari 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 22 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN loco advocaat P.-J. STAELENS en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 april 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 22 april 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 26 mei 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 15 juli 2013.

1.3. Op 22 oktober 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Palestijnse nationaliteit te bezitten, geboren te zijn in Bethlehem, maar te zijn opgegroeid in het stadje Beit Fajar in de provincie Hebron. U verklaarde een soennitische moslim te zijn. U familie is oorspronkelijk afkomstig van Beit Fajar. Uw vader werkt als zelfstandige en delft natuursteen die hij verkoopt aan bouwondernemingen. U studeerde marketing aan de universiteit van Betlehem. U had eveneens een internetcafé en in de ochtend werkte u ook als boekhouder in de steenkapperij van uw vader.

Omstreeks februari of maart 2011 zouden leden van Hamas u hebben opgezocht in uw winkel te Beit Fajar. Zij lieten u verstaan dat ze een apparaat op de server van uw internetwinkel wilde aansluiten, teneinde te kunnen controleren welke sites en informatie er werd opgezocht door de bezoekers van uw winkel. U weigerde uw medewerking waarop Hamas dreigde een communiqué te verspreiden waarin u werd beschuldigd van collaboratie met Israël. U vreesde dat het dreigement van Hamas bewaarheid zou worden en besloot het land te verlaten. Op 4 oktober 2011 verliet u de Westelijke Jordaanoever op legale wijze via de Allenby brug naar Jordanië. In Jordanië bleef u er nog een 15-tal dagen om uiteindelijk via een transit in een voor u onbekend Afrikaans land op 20 april 2011 in België toe te komen. Op 22 april 2011 maakte u kenbaar aan de Belgische autoriteiten nood te hebben aan internationale bescherming.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer; uw originele Palestijnse identiteitskaart, uw originele geboorteakte, een originele attest in verband met de toelating om een draadloos internet te openen, een origineel middelbare school diploma, een origineel attest in verband met uw bekwaamheid voor het onderhoud van PC's, een origineel woonattest van Beit Fajar en tenslotte een originele verkoopakte van uw winkel.

B. Motivering

Na het gehoor op het Commissariaat – generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u de Palestijnse West-Bank verlaten heeft uit een gegronde vrees voor vervolging, zoals begrepen onder de Conventie van Genève, of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in de zin van artikel 48/4, § 2 a en b van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en wel om de volgende redenen.

Vooreerst dient te worden aangestipt dat de door u geschetste gang van zaken aangaande het optreden van Hamas weinig overtuigend is. Gezien de gespannen verhouding tussen Hamas en de Palestijnse autoriteit op de Westelijke Jordaanoever, die uitvoerig wordt beschreven in de informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, mag het opmerkelijk worden genoemd dat Hamas, zonder zich te vergewissen van uw politieke affiliatie, u tot zevenmaal toe zou hebben gevraagd uw winkel ter beschikking te stellen teneinde er een plaats van spionage tegen Fatah van te maken (CGVS, p.11). U geconfronteerd met dit bezwaar, stelt dat zij zeker waren dat u niets kon doen, dat u hen zelfs niet kon aangeven omdat ze u dan onmiddellijk zouden vermoorden (CGVS, p. 11). Deze uitleg is weinig overtuigend te noemen, te meer u verderop in het gehoor verklaarde weldegelijk aangifte te hebben gedaan. In verband met uw aangifte bij de Palestijnse autoriteit verklaarde u overigens dat men u liet verstaan dat u geen klacht kon indienen zonder namen van verdachten op te geven (CGVS, p. 12). Gevraagd waarom de autoriteiten uw klacht op dergelijke nonchalante wijze zouden hebben benaderd gezien de ernst van de feiten (d.w.z spionage van Fatah leden door Hamas), antwoordt u niet op de vraag en herhaalt u dat ze geen klacht aanvaardden zonder namen van verdachten op te geven. Deze uitleg overtuigt niet, te meer u uiteindelijk wel aangeeft dat u klacht tegen onbekenden zou hebben kunnen neerleggen, maar dit uiteindelijk dan toch niet zou hebben gedaan omdat u vreesde vermoord te worden (CGVS, p. 13). Deze uitleg maakt het geheel van uw verklaringen in casu nog meer onsamenhangend. De vraag dringt zich bijgevolg op waarom u, gezien u verklaarde eigenlijk geen klacht te hebben willen neerleggen, u hiertoe desalniettemin tot tweemaal toe een poging zou hebben ondernomen (CGVS, p. 12).

Verder dient te worden gewezen op het feit dat uw verklaringen aangaande de dreigementen vanwege Hamas vaag zijn. Zo kan u het begin van de bezoeken van Hamas aan uw internetcafé niet concreet situeren in de tijd. Wanneer u wordt gevraagd om aan te geven wanneer de problemen met Hamas zouden zijn begonnen, komt u niet verder dan te stellen dat dit ergens omstreeks februari of maart 2011 moet zijn geweest, maar stelt u het niet zeker te weten (CGVS, p. 10). Gezien u verklaarde gedurende een maand tot zeven maal toe door Hamas te zijn bezocht, mag het toch opmerkelijk worden genoemd dat u de aanvang van de problemen niet accurater in de tijd kan aangeven. Een dergelijke vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen ter zake.

Behalve mondelingen bedreigingen, verklaarde u eveneens een zevental brieven te hebben ontvangen van Hamas, waarin u werd aangemaand samen te werken met Hamas. U verklaarde dat u

die brieven achter in uw winkel zou hebben gevonden (CGVS, p. 14). Vooreerst wekt het verbazing dat u geen enkele van deze brieven kan voorleggen in het kader van uw asielaanvraag wat reeds een eerste negatieve indicatie is voor de geloofwaardigheid in casu. Opmerkelijk is eveneens dat u in de vragenlijst van het CGVS die werd opgesteld bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u dreigbrieven zou hebben gekregen, waarin werd gesteld dat ze u zouden afschilderen als collaborateur en uw naam en die van uw familie zouden besmeuren, ingeval u niet met hen zou samenwerken (zie vragenlijst, p. 3). Tegenover het CGVS verklaarde u evenwel dat Hamas geen officiële dreigbrief zou hebben achtergelaten, dat het gewone brieven waren, waarin u werd opgeroepen tot samenwerking, u werd bedreigd dat er iets zou gebeuren ingeval uw samenwerking weigerde en dat uw toezegging tot samenwerking te lang op zich liet wachten (CGVS, p. 14). Deze verklaringen vallen moeilijk met elkaar te rijmen. Er andermaal dient dan ook andermaal te worden geconstateerd dat uw verklaringen weinig consistent zijn.

Ook de geschetste gang van zaken na uw vertrek uit de Westelijke Jordaanoever is als weinig overtuigend te kwalificeren. Zo verklaarde u dat, nadat u de internetwinkel had verkocht en u de Westelijke Jordaanoever had verlaten, uw vader nog verschillende malen zou zijn gecontacteerd door Hamas. Opvallend is dat u wederom nauwelijks kan aangeven wanneer uw vader precies zou zijn benaderd door Hamas (CGVS, p. 15). U immers gevraagd wanneer uw vader werd gecontacteerd stelt geen data te kennen, om uiteindelijk, nadat de vraag meermaals werd herhaald, aan te geven dat er ergens in mei en juni enorm veel contacten zouden geweest (CGVS, p. 15). Hoe het ook zij, ook uw verklaringen aangaande de boodschap die Hamas aan uw vader zou hebben achtergelaten, zijn weinig samenhangend te noemen. Zo verklaarde u dat Hamas aan uw vader zou hebben laten verstaan dat u terug moest keren om met hen samen te werken. Gezien u reeds uw winkel had verkocht, werd u de vraag gesteld op welke wijze u dan Hamas van dienst zou kunnen zijn (CGVS, p. 15). U verklaarde in dit verband dat Hamas per se wilde dat u met hen zou samenwerken en dat u mogelijks zelfs een tweede internetwinkel kon openen gezien u hiertoe toelating had (CGVS, p. 15). Moeilijk valt evenwel in te zien waarom Hamas kost wat kost, een persoon wilde rekruteren die geen affiniteit koestert voor haar organisatie, laat staan op wiens loyaliteit ze zouden kunnen voortgaan. Deze gang van zaken is niet geloofwaardig, te meer daar u in de vragenlijst die u invulde bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat Hamas u na uw vertrek, meer bepaald tijdens uw verblijf in Jordanië, zou hebben afgeschilderd als collaborateur met de Israëli's, waardoor uw dood zou zijn gerechtvaardigd. U geconfronteerd met uw verklaringen waarin u stelt dat Hamas u enerzijds zou hebben gevraagd terug te keren teneinde met hen samen te werken en anderzijds uw uitleg waarin stelt dat Hamas u publiekelijk zou hebben afgeschilderd als collaborateur (zie vragenlijst, p. 4), stelt dat u tegenover DVZ zou hebben verklaard dat ze mogelijks een communiqué zouden uitvaardigen waarmee u publiekelijk aan schandpaal zou worden genageld met alle gevolgen van dien, maar dat dit tot nader order nog niet zou zijn gebeurd (CGVS, p. 16). Voorliggende discrepanties doen verder afbreuk aan geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Op basis van voorafgaande maakt u niet aannemelijk dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag. Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

De door uw neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op bovenstaande appreciatie. Ze bevestigen uw identiteit, herkomst en professionele activiteiten, aspecten van uw asielrelaas die hier niet ter discussie staan.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit de Westelijke Jordaanoever. Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever blijkt dat het conflict dat dit gebied actueel kenmerkt niet kan bestempeld worden als een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er is geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische strijdkrachten (zie COI Focus: Cisjordanie - Situation sécuritaire dd.4/10/2013). Het geweld dat de Westelijke Jordaanoever actueel kenmerkt is eerder gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt. Incidenten waarbij burgerslachtoffers vallen komen hoofdzakelijk bij manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie en de Muur wordt geuit; wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd worden door de Israëlische troepen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Actueel is er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de schending van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onderneemt verzoeker een poging om de verschillende weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, betwist verzoeker de beoordeling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de actuele veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever niet kan bestempeld worden als een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Volgens verzoeker kan niettemin uit het rapport dat het Commissariaat-generaal inroept (COI Focus: Cisjordanie – situation sécuritaire van 4 oktober 2013) worden afgeleid dat de situatie in de Westelijke Jordaanoever helemaal niet veilig is. Hij citeert een aantal passages uit genoemd rapport en stelt dat, alhoewel de situatie niet zo onveilig is als in de Gaza-strook, de situatie op de Westelijke Jordaanoever ook zeer gespannen is en er regelmatig manifestaties en acties zijn die ontaarden in geweld. Verzoeker vervolgt dat er toch heel wat burgers zijn die het conflict tussen de Palestijnse overheid en Israël met hun leven moeten bekopen en dat deze situatie allerminst als veilig kan worden beschouwd. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker nog naar het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikel van Amnesty International, waaruit moet blijken dat de Israëlische ordediensten de mensenrechten van de Palestijnen in de Westelijke Jordaanoever al jaren schenden, dat gebruik wordt gemaakt van buitensporig geweld, dat Amnesty International stelt dat de onrechtmatige moorden en verwondingen moeten stoppen en dat er een klimaat heerst van straffeloosheid waardoor daders van onrechtmatige moorden ongestraft blijven en verder kunnen doen waarmee ze bezig zijn.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoeker het artikel “*Buitensporig geweld tegen Palestijnse burgers in Westelijke Jordaanoever*” van Amnesty International van 9 april 2013.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de door hem geschetste gang van zaken aangaande het optreden van Hamas, gezien de gespannen verhouding tussen Hamas en de Palestijnse autoriteit op de Westelijke Jordaanoever, weinig overtuigend is, zoals wordt toegelicht en zijn verklaringen in verband met zijn aangifte bij de Palestijnse autoriteit onsamenhangend en ongeloofwaardig zijn, (ii) zijn verklaringen aangaande de dreigementen vanwege Hamas vaag zijn en hij de aanvang van de problemen niet accuraat in de tijd kan aangeven, (iii) hij geen enkele van de zevental brieven die hij van Hamas zou hebben ontvangen kan voorleggen en zijn opeenvolgende verklaringen omtrent deze dreigbrieven moeilijk met elkaar te rijmen vallen, (iv) ook de geschetste gang van zaken na zijn vertrek uit de Westelijke Jordaanoever als weinig overtuigend te kwalificeren is, hij in het bijzonder nauwelijks kan aangeven wanneer zijn vader precies benaderd werd door Hamas, zijn verklaringen aangaande de boodschap die Hamas aan zijn vader zou hebben achtergelaten weinig samenhangend te noemen zijn en moeilijk valt in te zien waarom Hamas kost wat kost een persoon wilde rekruteren die geen affiniteit koestert voor haar organisatie, laat staan op wiens loyaliteit ze zouden kunnen voortgaan, te meer daar hij in de vragenlijst die hij invulde bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat Hamas hem na zijn vertrek zou hebben afgeschilderd als collaborateur met de Israëlische autoriteit waardoor zijn dood zou zijn gerechtvaardigd, (v) de door hem neergelegde documenten niet van die aard zijn dat ze een ander licht kunnen werpen op bovenstaande appreciatie daar ze slechts zijn identiteit, herkomst en professionele activiteiten bevestigen, aspecten van zijn

asielrelaas welke niet ter discussie staan en (vi) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de Westelijke Jordaanoever geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker een originele Palestijnse identiteitskaart, een originele geboorteakte, een origineel attest in verband met de toelating om een internetcafé te openen, een origineel middelbare school diploma, een origineel attest in verband met zijn bekwaamheid voor het onderhoud van PC's, een origineel woonattest van Beit Fajar en een originele verkoopakte van zijn winkel heeft neergelegd en dat aan zijn identiteit en afkomst uit de Westelijke Jordaanoever niet wordt getwijfeld.

Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”*.

Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag bepaalt: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”*.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde aan de hand van documenten en ook niet beweerde dat hij de bescherming en de bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in het bijzonder de UNRWA geniet. Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag is derhalve niet van toepassing zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op correcte wijze de asielaanvraag van verzoeker heeft onderzocht op grond van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève (cf HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 2010, <http://curia.europa.eu>).

2.6. Na lezing van het administratief dossier is de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat verzoekers relaas in zijn geheel ongeloofwaardig overkomt en hij er derhalve niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging ten overstaan van Hamas aan te tonen.

2.6.1. Vooreerst oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat de door verzoeker geschetste gang van zaken aangaande het optreden van Hamas, gezien de gespannen verhouding tussen Hamas en de Palestijnse autoriteit op de Westelijke Jordaanoever, weinig overtuigend is en dat verzoekers verklaringen in verband met zijn aangifte bij de Palestijnse autoriteit onsamenvattend en ongeloofwaardig zijn.

Verzoeker wijst er in het verzoekschrift op dat hij tijdens het gehoor reeds uitlegde dat zijn internetcafé de reden was waarom de Hamas-leden hem per se wilden overtuigen om zijn medewerking te verlenen en dat hij in het begin niets tegen hen durfde te ondernemen aangezien hij bang was om vermoord te worden. Ook al is er inderdaad een gespannen verhouding tussen Hamas en de Palestijnse autoriteit op de Westelijke Jordaanoever, de leden van Hamas deinden er niet voor terug om de gewone burger voor zich te winnen, desnoods met bedreigingen en geweld, aldus verzoeker, die hieraan toevoegt dat hij besloot te vluchten toen hij na alle dreigementen geen uitweg meer zag en inzag dat de Palestijnse autoriteiten hem niet konden helpen. Wat betreft zijn pogingen om klacht neer te leggen, voert verzoeker aan dat het voor zich spreekt dat hij geen namen kende van de personen die hem tot zeven maal toe hebben gevraagd om zijn computers en winkel ter beschikking te stellen voor spionage. Hij kon inderdaad een klacht tegen onbekenden indienen maar twijfelde om dit te doen omdat de Palestijnse autoriteiten in dat geval niet wisten wie te vervolgen en omdat hij bang was dat de Hamas-leden hun dreigementen tot uitvoering zouden brengen.

De Raad merkt op dat verzoeker met dergelijk verweer geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven van de bestreden beslissing dienaangaande, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen of argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar

hij evenwel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dat het louter volharden in zijn vluchtmotieven, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat niet dienstig is om deze bevindingen te ontkrachten en waarmee hij aldus niet vermag zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, noch een gegronde vrees voor vervolging vanwege Hamas aannemelijk te maken. Verzoeker geeft met zijn betoog overigens geen valabele verklaring voor de discrepantie in zijn verklaringen waar hij enerzijds stelt dat hij eigenlijk geen klacht wilde indienen omdat hij vreesde te worden vermoord, terwijl uit zijn verklaringen anderzijds blijkt dat hij hiertoe tot tweemaal toe een poging zou hebben ondernomen. Evenmin biedt verzoeker een verklaring voor de manifeste tegenstrijdigheid in zijn verklaringen waar hij aanvankelijk beweerde dat hij geen klacht kon indienen zonder namen van verdachten op te geven, om vervolgens te stellen dat hij wel degelijk een klacht tegen onbekenden kon neerleggen (administratief dossier, stuk 5, p. 11-13). De motivering dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.6.2. Voorts betwist verzoeker dat hij het begin van de bezoeken van Hamas niet concreet kan situeren in de tijd. Hij wijst erop dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat deze dreigementen begonnen in februari 2011. Tijdens zijn gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde hij dat de problemen begonnen in februari of in maart. Verzoeker stelt dat hij dus tot tweemaal toe heeft verklaard dat het probleem begonnen is in februari (of maart), dat hij de vraag tot tweemaal toe direct heeft beantwoord en dat hij nergens heeft verklaard dat hij het niet zeker weet. Verzoeker vervolgt dat hij het probleem maar als een groot probleem is beginnen aanzien toen de bezoeken van de Hamas-leden niet meer stopten en dus al een tijdje bezig waren. Op dat moment kon hij niet meer de precieze datum weten waarop het eerste bezoek had plaatsgevonden.

Het volstaat te verwijzen naar verzoekers eigen uiteenzetting in het verzoekschrift, waaruit duidelijk blijkt dat hij er tijdens zijn gehoor niet in slaagde het begin van zijn beweerde problemen met Hamas concreet te situeren in de tijd. Immers, waar hij voor de Dienst nog aanhaalde dat in februari 2011 een onbekende naar zijn zaak kwam en dat hij gedurende de maand februari deze persoon zeven keer over de vloer kreeg (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst CGVS, p. 3), kon hij voor het Commissariaat-generaal zelfs niet meer met zekerheid stellen dat deze feiten zich in de maand februari zouden hebben voorgedaan (administratief dossier, stuk 5, p. 10). Gezien verzoekers eerdere verklaringen gedurende een maand tot zeven maal toe door Hamas te zijn bezocht, mag redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker minstens kan verduidelijken in welke maand deze bezoeken zouden hebben plaatsgevonden. De argumentatie in het verzoekschrift vermag hieraan geen afbreuk te doen. De Raad stelt overigens vast dat uit verzoekers verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat het om één persoon ging en dat telkens dezelfde persoon naar zijn zaak kwam (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst CGVS, p. 3), terwijl hij voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweerde dat het om verschillende personen ging, dat ze meestal alleen kwamen en dat ze een keer met twee zijn gekomen (administratief dossier, stuk 5, p. 11-12 en p. 17).

In zoverre verzoeker nog meent dat, in de mate waarin er zich contradicties en omissie voordoen in zijn verhaal, deze zeker niet van dien aard zijn om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, benadrukt de Raad dat het ogenblik waarop de problemen met Hamas zouden begonnen zijn raakt aan de kern van zijn relaas daar deze beweerde problemen rechtstreeks verband houden met zijn beweerde vrees voor vervolging en ook aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst. Het louter minimaliseren van de vaststellingen in de bestreden beslissing is dan ook niet afdoende om deze te ontkrachten.

2.6.3. Waar hem wordt verweten dat hij niet precies weet wanneer zijn vader na zijn vertrek nog werd gecontacteerd door Hamas, verwijst verzoeker naar zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens het gehoor, waar hij aangaf geen precieze data te kennen maar zich wel wist te herinneren dat het in mei en juni 2011 moet zijn geweest en dat het is gestopt een vijftal maanden voor het gehoor. Daarnaast herhaalt verzoeker zijn eerdere verklaring dat de Hamas-leden wilden dat hij een nieuwe winkel opende aangezien hij hiertoe de mogelijkheid en de toelating had.

De Raad stelt vast dat verzoeker andermaal blijft steken in het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze oordeelt als volgt: *“Ook de geschetste gang van zaken na uw vertrek uit de Westelijke Jordaanoever is als*

weinig overtuigend te kwalificeren. Zo verklaarde u dat, nadat u de internetwinkel had verkocht en u de Westelijke Jordaanoever had verlaten, uw vader nog verschillende malen zou zijn gecontacteerd door Hamas. Opvallend is dat u wederom nauwelijks kan aangeven wanneer uw vader precies zou zijn benaderd door Hamas (CGVS, p. 15). U immers gevraagd wanneer uw vader werd gecontacteerd stelt geen data te kennen, om uiteindelijk, nadat de vraag meermaals werd herhaald, aan te geven dat er ergens in mei en juni enorm veel contacten zouden geweest (CGVS, p. 15). Hoe het ook zij, ook uw verklaringen aangaande de boodschap die Hamas aan uw vader zou hebben achtergelaten, zijn weinig samenhangend te noemen. Zo verklaarde u dat Hamas aan uw vader zou hebben laten verstaan dat u terug moest keren om met hen samen te werken. Gezien u reeds uw winkel had verkocht, werd u de vraag gesteld op welke wijze u dan Hamas van dienst zou kunnen zijn (CGVS, p. 15). U verklaarde in dit verband dat Hamas per se wilde dat u met hen zou samenwerken en dat u mogelijks zelfs een tweede internetwinkel kon openen gezien u hiertoe toelating had (CGVS, p. 15). Moeilijk valt evenwel in te zien waarom Hamas kost wat kost, een persoon wilde rekruteren die geen affiniteit koestert voor haar organisatie, laat staan op wiens loyaliteit ze zouden kunnen voortgaan. Deze gang van zaken is niet geloofwaardig, te meer daar u in de vragenlijst die u invulde bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat Hamas u na uw vertrek, meer bepaald tijdens uw verblijf in Jordanië, zou hebben afgeschilderd als collaborateur met de Israëli's, waardoor uw dood zou zijn gerechtvaardigd. U geconfronteerd met uw verklaringen waarin u stelt dat Hamas u enerzijds zou hebben gevraagd terug te keren teneinde met hen samen te werken en anderzijds uw uitleg waarin stelt dat Hamas u publiekelijk zou hebben afgeschilderd als collaborateur (zie vragenlijst, p. 4), stelt dat u tegenover DVZ zou hebben verklaard dat ze mogelijks een communiqué zouden uitvaardigen waarmee u publiekelijk aan schandpaal zou worden genageld met alle gevolgen van dien, maar dat dit tot nader order nog niet zou zijn gebeurd (CGVS, p. 16). Voorliggende discrepanties doen verder afbreuk aan geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.", vaststellingen en overwegingen die dan ook staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.6.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift voorbij gaat aan het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing waar wordt aangehaald dat hij geen enkele van de zevental brieven die hij van Hamas zou hebben ontvangen kan voorleggen en dat zijn opeenvolgende verklaringen omtrent deze dreigbrieven moeilijk met elkaar te rijmen vallen zodat ook deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier door de Raad worden overgenomen.

2.6.5. Evenmin voert verzoeker enig verweer tegen de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten. De Raad neemt dan ook om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging.

2.6.6. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit het voorgaande, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals

uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7.1. Gelet op het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, welke in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.7.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* de Westelijke Jordaanoever, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus: Cisjordanie – situation sécuritaire van 4 oktober 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt immers dat het conflict in de Westelijke Jordaanoever niet kan bestempeld worden als een internationaal of binnenlands gewapend conflict en er geen sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Er is geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze groeperingen, de Palestijnse autoriteit en de Israëlische strijdkrachten, het geweld is eerder gelokaliseerd en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt, en incidenten waarbij burgerslachtoffers vallen komen hoofdzakelijk voor bij manifestaties waarbij het ongenoegen omtrent de kolonisatie en de Muur wordt geuit, wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd of wanneer men te dicht bij de Muur komt waardoor men als bedreigend wordt beschouwd door de Israëlische troepen.

Met het betwisten van deze beoordeling van de veiligheidssituatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het citeren van een aantal fragmenten uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, het neerleggen van een artikel van Amnesty International en de argumentatie dat alhoewel de situatie niet zo onveilig is als in de Gaza-strook, de situatie op de Westelijke Jordaanoever ook zeer gespannen is en er regelmatig manifestaties en acties zijn die ontaarden in geweld, dat er toch heel wat burgers zijn die het conflict tussen de Palestijnse overheid en Israël met hun leven moeten bekopen en dat deze situatie allerminst als veilig kan worden beschouwd, brengt verzoeker geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Uit de door verzoeker aangehaalde informatie blijkt weliswaar dat de bezetting in de Westelijke Jordaanoever het leven van vele Palestijnen tekent, dat er nog steeds spanningen zijn en dat geweld en onzekerheid het dagelijkse leven kenmerken, doch deze feiten veranderen niets aan de vaststelling dat het conflict in de Westelijke Jordaanoever actueel niet de vereiste intensiteit bereikt om gecatalogeerd te worden als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt in dit verband nog dat, in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM, een eenvoudige verwijzing naar algemene verslagen die gewag maken van problemen en mensenrechtenschendingen in het land van herkomst niet volstaat om het voorgehouden reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om in concreto aan te tonen op welke manier hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in het geval van terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever, waar hij in gebreke blijft. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.10. Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen teneinde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS